

18 JAN. 2008

Vrijgesteld van het griffierecht,
art. 280-2° W.Reg.
Afschrift afgeleverd in uitvoering
van art. 792 Ger.W.

Griffienummer

38

BESCHIKKING**18 JANUARI 2008.**

De Beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen,
achtste kamer, wijst na beraad, volgende beschikking :

Repertoriumnummer

A.R. 01/336/A

Aangeboden te
Mechelen op

Inzake :

**DE GEMACHTIGDE AMBTENAAR VAN DE AFDELING
RUIMTELIJKE ORDENING, HUISVESTING, MONUMENTEN EN
LANDSCHAPPEN VOOR DE PROVINCIE**
met kantoren gevestigd te 2018 Antwerpen, Copernicuslaan 1 b.9.

.....
Niet te registreren,
De e.a. inspecteur

Eisende partij op verzet,
hebbende als raadsman Mr. , advocaat te
er kantoorhoudende

Tegen :

; autohersteller,
wonende te

Verwerende partij op verzet,
hebbende als raadsman Mter , advocaat te
, er kantoorhoudende

****

1. Procedure :

De beslagrechter verwijst naar de processtukken vermeld in de beschikking van 8 juni 2007, waarbij de vordering van eiser op verzet ontvankelijk werd verklaard, en alvorens ten gronde recht te doen, ambtshalve de heropening der debatten werd bevolen.

Verweerder op verzet heeft inmiddels conclusies en aanvullende conclusies na heropening der debatten ter griffie van deze rechtbank neergelegd op 25 oktober 2007 en 12 december 2007.

Eiser op verzet heeft conclusies na heropening der debatten, zonder verzet van verweerder, neergelegd ter zitting van 28 december 2007.

Uit de conclusies van partijen en hun pleidooien ter zitting, is gebleken dat partijen bij hun respectieve standpunten blijven en de toewijzing van de voordelen van hun vroegere conclusies nastreven.

De beslagrechter herneemt de zaak.

2. Verder beoordeling :

De beslagrechter verwijst vooreerst uitdrukkelijk naar de motivering van de beschikking van 8 juni 2007 en beschouwt deze als alhier als herhaald.

Uit de verklaring van 18 november 1999 opgesteld in opdracht van de eisende partij, blijkt dat twee zaken werden weerhouden, die de dwangsom, opgelegd in het correctioneel vonnis van 21 mei 1992, doen verbeuren, te weten :

- het niet verwijderen van één brandstoftank,
- het niet verwijderen van de betonverharding.

Verder vermeldt voormelde beschikking dat de heer _____ op geen enkel moment stelt dat de situatie na de vaststelling nog zou veranderd zijn, maar hij stelt wel dat beide brandstoftanks verwijderd zijn en dat de enige plaats waar nog een bovengrondse brandstoftank staat, op de eigendom van de buur staat.

Met betrekking tot de betonverharding stelt de heer _____ dat deze waarvan sprake in het vonnis werd uitgebroken en afgevoerd, maar dat er wel een nieuwe betonverharding werd aangebracht, waarvan overigens facturen worden voorgelegd.

Eiser op verzet heeft vervolgens in zijn ter zitting van 28 december 2007 neergelegde conclusies, standpunt ingenomen nopens voormelde twee nog resterende problemen.

Eisende partij op verzet is van oordeel dat ook wat voormelde problemen betreft, het correctioneel vonnis niet volledig werd uitgevoerd.

Hij baseert zich daarbij voornamelijk op de verklaring van 18 november 1999 van Mevrouw _____, adjunct van de directeur bij ROHM _____, Ruimtelijke ordening (cfr. stuk 16a dossier eiser).

Voormelde verklaring luidt letterlijk als volgt :

“ Ondergetekende, _____, adjunct van de directeur bij ROHM _____, Ruimtelijke ordening, verklaart bij deze op 18.11.1999 omstreeks 11.30 uur op het perceel gelegen te _____, het volgende te hebben vastgesteld :

De constructies waarvan de afbraak werd bevolen bij in kracht van gewijsde gegaan vonnis van 21.5.1992 van de Correctionele rechtbank te Mechelen werden niet alle gesloopt - de betonverharding en één der brandstoftanks werden niet verwijderd - waardoor de plaats niet in de oorspronkelijke staat werd hersteld “.

Op basis van deze formele verklaring van de adjunct van de directeur bij AROHM, is derhalve in rechte het afdoende bewijs geleverd dat de plaats niet in de oorspronkelijke staat werd hersteld, en het correctioneel vonnis derhalve niet volledig werd uitgevoerd.

Overigens heeft verweerder op verzet dit ook uitdrukkelijk erkend in zijn conclusies op verzet van 9 april 2001 (blz. 3 en 4), waarin gesteld werd :

“Behoudens de verharding, één brandstoftank en de vergaarbak, werden alle wederrechtelijk opgetrokken werken door concludant gesloopt”.

Dergelijke erkenning in conclusies heeft overigens de waarde van een gerechtelijke bekentenis in de zin van artikel 1356 van het Burgerlijk wetboek (cfr. Cass. AR 8302, 2 mei 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1101).

Derhalve staat onnisenkenbaar vast dat tot en met 9 april 2001 noch een brandstoftank, noch de betonverharding waren verwijderd.

Terzake de bewijswaarde in rechte van de vaststellingen van 18 november 1999 is er aanleiding te verwijzen naar artikel 148, lid 1 in fine van het Decreet van 18 mei 1999, luidend als volgt : “De processen-verbaal waarin de in deze titel omschreven misdrijven worden vastgesteld gelden tot het bewijs van het tegendeel”.

Tevens vermeldt artikel 152 lid 3 van voormeld Decreet : “Behoudens bewijs van het tegendeel, geldt enkel het proces-verbaal van vaststelling als bewijs van het herstel en van de datum van het herstel”.

Het spreekt derhalve vanzelf dat voormelde processen-verbaal, krachtens de wet zelf, een bijzondere “bewijswaarde” hebben, behoudens “ernstig en genoegzaam bewijs van het tegendeel”, dat in casu door verweerder op verzet, in strijd met wat hij beweert, niet genoegzaam wordt bijgebracht (cfr. P. Traest, in “Enkele bemerkings bij de processen-verbaal met bewijswaarde tot het bewijs van het tegendeel”?, R.W., 1988-89, 884).

In deze zin werd eveneens beslist : “De waarheid van de door de verbalisant persoonlijk, binnen de perken van zijn wettelijke opdracht, regelmatig gedane materiële vaststellingen, moet door de rechter worden aangenomen zolang de belanghebbende partij de onjuistheid van die vaststellingen niet heeft aangetoond” (cfr. Cass. 4 oktober 1988, R.W., 1988-89).

Nà een regelmatig opgesteld proces-verbaal van vaststelling, ligt de bewijslast (van het tegendeel) derhalve bij de betrokkenen zelf. Het is aan de overtreder het tegendeel te bewijzen, namelijk dat zij het volledig herstel wèl uitvoerden (cfr. S. De Taeye, in “Handhaving Ruimtelijke Ordening”, Mys & Breesch, Gent, 1999, Blz. 72-73, nrs. 172-176).

Het spreekt vanzelf dat loutere beweringen uiteraard niet volstaan als geldig bewijs van het tegendeel, en het is niet aan de handhavende overheid om nog verder bewijs te leveren.

In het licht van de voorgelegde foto's begrijpt men niet waar verweerder op verzet het haalt te stellen dat “de enige plaats waar er nog een bovengrondse brandstoftank staat, de eigendom betreft van de buur van concludant”.

414

Van die loutere bewering wordt op zich zelfs geen enkel bewijs bijgebracht.

Verweerder op verzet legt wel een 20-tal facturen voor (stuk 18), maar uit geen enkel van die facturen blijkt dat de "betonverharding, waarvan sprake in het vonnis, werd uitgebroken en afgevoerd".

Anderzijds blijkt uit de beschikking die de heropening der debatten beval, dat de heer _____ op geen enkel moment stelt dat de situatie na de vaststelling nog zou veranderd zijn..., maar hij stelt integendeel dat een nieuwe betonverharding werd aangebracht.

Anderzijds zijn er wel facturen in verband met het storten van beton (nrs. 228, 229 en 230 van 12 en 26 juni alsmede 1 juli 1992.

Eiser verwijst evenwel naar de foto's genomen tijdens het plaatsbezoek van 18 november 1999, waarop duidelijk geschreven staat : "reliefverschil met linker geboor is duidelijk merkbaar", waaruit dient afgeleid te worden dat er geen betonverharding werd weggenomen, maar eerder wel bijgegoten.

Wat betreft de brandstoftanks die moesten verwijderd worden, spreekt de vaststelling van 10 oktober 1990 wel degelijk over "het plaatsen van twee bovengrondse brandstoftanks".

De herstellvordering van 15 maart 1991 verduidelijkt : "twee bovengrondse brandstoftanks (inhoud 3.000 en 7.000 L.).

Verweerder op verzet mag niet vergeten dat hij bij definitief correctioneel vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen van 21 mei 1992 veroordeeld werd om deze twee brandstoftanks te verwijderen (cfr. stuk 3 eiser op verzet).

Stuk 2 van verweerder op verzet betreft foto's van de toestand voor en na de verbouwing.

Op deze foto's van beweerd voor de verbouwing ziet men inderdaad een grote cilindervormige brandstoftank, die men op de foto's van na de verbouwing niet meer ziet staan.

Evenwel valt het op dat de eerste reeks foto's en de tweede reeks foto's blijkbaar niet vanuit dezelfde plaats genomen werden.

Overigens stelt het proces-verbaal van 18 november 1999 formeel dat "één van de brandstoftanks niet verwijderd werd". De grote tank werd allicht verwijderd, doch niet de kleinere tank, die gefotografeerd werd.

Zoals gezegd is het aan de overtreder afdoende te bewijzen dat hij tot volledig herstel van de plaats is overgegaan, wat verweerder tot op heden niet ten genoegzaam naar recht doet.

Zelfs indien de twee brandstoftanks zouden verwijderd zijn, wat tot op heden niet blijkt, staat alleszins vast dat de loutere vervanging van een te slopen en te verwijderen constructie door een andere inrichting, met precies dezelfde functie, niet kan beschouwd worden als een nuttig gevolg en een "ernstige uitvoering" van een rechterlijk bevel tot herstel in de vorige staat.

Herstel in de vorige staat impliceert immers dat de sporen van het misdrijf volledig moeten verdwenen zijn (cfr. Cass. 8 september 1982, Arr. Cass. 1982-83, 37; Antwerpen, 19 oktober 1999, R.W., 1999-00, 1191). Het kan immers niet de bedoeling zijn dat onder het mom van herstel in de vorige staat, illegale bouwsels weliswaar verwijderd worden, om deze echter meteen te vervangen door analoge nieuwe wederrrechtelijke bouwwerken (cfr. Cass. 18 december 2001, T.R.O.S., 2002, 151-152). Een dergelijke zozegde uitvoering getuigt eerder van kwade trouw, en staat eerder gelijk met niet-uitvoering, want niet hersteld in de vorige staat.

Alle andere overwegingen zijn terzake niet meer dienend.

Het verzet, dat reeds ontvankelijk werd verklaard, is bijgevolg ook gegrond.

OP DEZE GRONDEN,

DE BESLAGRECHTER,

Vermeldende de toepassing der artikelen 2.34.36.37.40 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, alsmede de wetten van 26 en 30 juni 2000 op de invoering van de euro, en de Koninklijke besluiten van 20 juli 2000 ter uitvoering van de voormelde wetten.

Rechtsprekend op tegenspraak in eerste aanleg.

Herneemt de zaak en werkt de beschikking van 8 juni 2007 verder uit.

Verklaart het verzet gegrond.

Doet de beschikking bij verstek van 21 januari 2000 teniet.

Opnieuw rechtsprekend.

Verklaart de oorspronkelijke vordering van huidige verweerder op verzet, de heer _____ ontvankelijk, maar ongegrond, en wijst hem ervan af.

Veroordeelt huidige verweerder op verzet tot de alle proceskosten.

Begroot deze kosten in hoofde van eiserende partij op verzet op 190,43 euro (dagvaarding) + 1.200 euro (rechtsplegingsvergoeding).

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van de achtste kamer, door _____, wnd Beslagrechter, bijgestaan door _____, griffier, op achttien januari tweeduizend en acht.

176

Aanwezig :

: wnd. beslagrechter.
: griffier.

Kennisgeving
art.
op
aan :

177

Uitgifte afgeleverd
aan: .....
.....
op .....
C.D.nr .....